

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Στο πρώτο μέρος της βιογραφίας του ο διάσημος Έλληνας πρωτοπαλαιστής διηγείται τα παιδικά του χρόνια στην πατρίδα του, το Καταϊπόδι, και μάς παρουσιάζει τον πατέρα του, ο οποίος ήταν πολύ αυστηρός, πράγμα που ένωχλούσε τον φιλελεύθερο και άτιθασσο μικρούλη. Ο πατέρας του Λόντου έχαιρε επίσης φήμη ανθρώπου άκαταβλήτου σωματικής δυνάμεως. Μιά μέρα ο Λόντος τον είδε να παλεύει με έναν νέο συντοπίτη τους ποδοσκεύε ακούσει να μιλάει για τη δύναμή του και πήγε και τον προκάλεσε σε ένα πρόχειρο μάτς, έξω στο χτήμα του. Ο πατέρας του Λόντου νίκησε φυσικά το νέο, αν και ήταν πειά περυσμένος στα χρόνια. Αυτό ήταν το πρώτο παλαιστικό μάτς που είδε ο Λόντος, μικρός ακόμα. Ο πατέρας του Λόντου ήθελε να κάνει το γυιό του άξιωματικό. Η μητέρα του τον ήθελε παπά. Μά ο διάσημος παλαιστής τράβηξε δικό του δρόμο, φεύγοντας σε λίγο για την Αμερική, όπου άρχισε η βιοπάλη και η μεγάλες της ζωής του περιπέτειες. Διαρκώς βρίσκεται στα γυμναστήρια. Άσκειται, παλεύει, δέρνεται και δέρνεται από τους άλλους φιλάθλους νέους.

B'

— Μιά μέρα, συνεχίζει ο Λόντος, κάποιος πατρικός μου φίλος που με γνώριζε από πολύ μικρό με είδε στο δρόμο και δεν με γνώρισε από την αλλοίωσι που είχε πάθει η όψις μου από τα παλαιμάτα στο γυμναστήριο και το ξύλο.

— Όταν πλησίασα και τον χαιρέτησα, τ'έχασε.

— Τί έχεις, μου λέει, είσαι καλά;

— Καλά είμαι, του άπαντώ.

— Μά εγώ δεν σε βλέπω καλά, μου λέει. Μήπως είσαι άρρωστος.

— Όχι, του άπαντώ και πάλι, δεν είμαι άρρωστος.

— Μήπως πεθύμησες να γυρίσης κάτω; Θέλεις να γράψω στον πατέρα σου;

— Μά άφου δεν έχω τίποτε! Είμαι πολύ ευχαριστημένος.

Με δυσκολία έπεισθηκε ο καυμένος πως πραγματικά δεν είχα τίποτε ή μάλλον μου φαίνεται πως κατά θάθος δεν έπεισθηκε. Τέτοια ήσαν τα χάλια μου. Άλλά εγώ σαν παιδί που ήμουν, ούτε τ'έπρόσεχα.

Σας είχα ειπή την τελευταία φορά — συνεχίζει ο Λόντος — ότι την εποχή που πήγαινα ως μικρός μαθητευόμενος ακόμη στο γυμναστήριο, από την μεγάλη έπίδοσί μου στη γυμναστική και από την μανία που είχα με τ'ά κάθε λογής άθλητικά γυμνάσματα, αδυνάτισα σε τέτοιο σημείο, ώστε είχα καταντήσει πραγματικός σκελετός. Σχετικά με αυτό θ'ά σας διηγηθώ και ένα άλλο χαρακτηριστικό επεισόδιο: Καμμιά φορά τύχαινε να έχω τόση δουλειά ώστε δεν έπρόφταινα να παω στο γυμναστήριο αλλά γύριζα κατ'ευθείαν στο σπίτι μου. Έπειδή όμως είχα θέλει σύστημα να μην αφήνω να περνά ούτε μία ημέρα δίχως να γυμνάζωμαι, είχα αγοράσει δυο μικρούς άλτήρες και με αυτούς γυμναζόμουν στο σπίτι μου. Έκείνη λοιπόν την ημέρα είχα γυρίσει άργα και ήμουν τόσο πολύ κουρασμένος, ώστε ούτε καν όρθος δεν μπορούσα να σταθώ, αλλά έπεσα εύθως στο κρεβάτι μου, παίρνοντας μαζί μου και τους άλτήρες, με τους οποίους άρχισα να γυμνάζωμαι ξαπλωμένος!

Φαίνεται όμως ότι η κούρασίς μου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε την ώρα που γυμναζόμουν με πήρε ο ύπνος και άποκοιμήθηκα με τους άλτήρες άκουμπισμένους επάνω στο στομάχι μου.

Δίπλα στο δικό μου δωμάτιο κατοικούσε ένας εξάδελφός μου. Όταν έγύρισε άργα την νύχτα στην κάμαρά του για να κοιμηθί, άκουσε από το δικό μου το δωμάτιο μουγγρητά, σαν ενός ανθρώπου που βρίσκεται σε πολύ μεγάλη άγωνία. Φυσικά άνησούχησε, χτύπησε τον μεσότοιχο που με χωρίζε, φώναξε τ'όνομά μου, και καθώς δεν άκουγε καμμιά άπάντησι αλλά μόνον τ'α μουγγρητά να συνεχίζονται, άποφάσισε ν'άνοιξη την πόρτα μου για να ιδί τί έχω πάθει.

Μπήκε λοιπόν μέσα και θρέθηκε πρό έκπληξέως: "Ήμουν βυθισμένος σε βαθύτατο ύπνο, με τους άλτήρες επάνω στο στομάχι μου και μουγγρίζα φρικτά.

Με μεγάλο κόπο κατώρθωσε να με ξυπνήση.

— Τρελλάθηκες, μου είπε, μόλις συνήλθα και τον άντελή-φθην. Τί είναι αυτό που κάνεις, να κοιμάσαι με τους άλτήρες επάνω στο στομάχι;

— Μπα! Έκανα, θ'ά με πήρε φαίνεται ο ύπνος καθώς γυμναζόμουν.

Έννοείται ότι δεν ξαναεπανέλαβα άλλη φορά αυτό το

πείραμα, αλλά δεν άφηνα στιγμή έλεύθερη χωρίς να γυμνασθώ, είτε στο γυμναστήριο, είτε στο σπίτι.

Λίγον καιρό άργότερα — θ'ά ήμουν δηλαδή τότε περίπου δεκαέξι έτών — έδωσα την πρώτη μου πάλη. "Ως τ'ά τότε έπάλευα μόνον με τους συμμαθητάς μου του γυμναστηρίου, αλλά δεν είχα ειδικευθί στο πάλαιμα, γιατί, όπως είπα και πάρα πάνω, μου άρεσαν και όλα τ'άλλα γυμνάσματα. "Έτυχε όμως να με παρακινήση ο δάσκαλός μου ν'άγωνισθώ με έναν πολύ καλό παλαιστή και εγώ παρασύρθηκα από την φιλοδοξία μου και χωρίς ν'άναμετρήσω τις δυνάμεις μου, δέχθηκα.

Έφθασε η ημέρα του άγώνος και εγώ παρουσιάστηκα στην έπιτροπή και άνέβηκα στην παλαίστρα με μεγάλη άυτοπεποίθησι. "Όταν όμως παρουσιάστηκε ο αντίπαλός μου, που ήταν ένας ψηλός και δυνατός άνδρας, τ'έχασα. "Τώρα, είπα στον έαυτό μου, αν σε πιάση αυτός στα χέρια του, είσαι χαμένος. Θ'ά σε λυώση, κακομοίρη μου!" Δεν έμενε λοιπόν άλλος τρόπος για μένα παρά να προσπαθώ ν'άποφεύγω τον αντίπαλό μου και άρχισα να τριγυρίζω γύρω-γύρω στην παλαίστρα, ενώ αυτός άπλωνε τ'ά χέρια του για να με τσακώση. Αυτό το κυνήγημα κράτησε αρκετά λεπτά της ώρας, ωστόσο ο αντίπαλός μου θαρέθηκε πειά αυτό το παιχνίδι και κατώρθωσε να με στριμώξη σε μία σειρά του ρίγκ.

— Πάει, είπα μέσα μου, έφθασε η τελευταία σου στιγμή!

Και τότε, μέσα στην άπελπισία μου, βλέποντας τον αντίπαλό μου να έτοιμάζεται να με άρπάξη, έκανα ένα άπνευνημένο κίνημα: "Άρπαξα εγώ τον αντίπαλό μου από την μέση και με δύναμι, που ούτε φανταζόμουν ποτέ μου ότι την είχα, τον σήκωσα ψηλά στον άέρα και ύστερα τον πέταξα κάτω! Αυτό, ξαφνιασμένος, δεν πρόφθασε να με έμποδίση και εγώ από τ'άλλο μέρος, βλέποντας τον χάμω, έπεσα επάνω του με όλο μου το θάρρος για να τον έμποδίσω να σηκωθί, ώσπου να περάση ο προσδιορισμένος χρόνος. Δεν τον άφησα παρά μόνον όταν ήρθε ο διαιτητής και μου είπε ότι είχα κερδίσει την πάλη. Το πράγμα όμως δεν τελείωσε έδω.

"Όταν κατέβηκα στα άποδυτήρια για να ντυθώ, έρχονται και με φωνάζουν επάνω και μου λένε ότι η έπιτροπή του άγώνος κάθησε να θγάλη το άποτέλεσμα και είπε πως ο άγών δεν είχε τελειωτικά κριθί, γιατί δεν είχε γίνει πραγματική πάλη. "Αν ήθελα λοιπόν ν'άνακηρυχθώ τελειωτικά νικητής θ'ά έπρεπε να ξαναπαλαίσω.

"Εγώ, να ξαναπαλαίσω; "Εγώ που δόξαζα το Θεό με τί θαύμα γλύτωσα από τ'ά χέρια του αντίπαλού μου; "Όχι, δεν το δεχόμουν αυτό με κανένα τρόπο!

— Καλά, μου λένε τότε, αλλά άφου έχει έτσι το πράγμα, θ'ά δώσουμε το πρώτο βραβείο στον αντίπαλό σου και σε σένα θ'ά δώσουμε το δεύτερο.

"Έδω όμως κεντήθηκε η φιλοτιμία μου! Πώς; "Ο αντίπαλός μου που την είχε πάθει από μένα να πάρη το πρώτο βραβείο, χωρίς να έχη κάνει τίποτε, και εγώ που τον ένίκησα — άδιάφορο αν αυτό ήταν τυχαίο — να πάρω μονάχα το δεύτερο; "Ε, μά αυτό ήταν μεγάλη άδικία!

"Από το άλλο μέρος όμως με έπιανε τρόμος άληθινός όταν σκεπτόμουν πως θ'ά έπρεπε να σταθώ πάλιν αντιμετώπος σε εκείνο το θηριό, που αν με έπιανε στα χέρια του θ'ά μου τσάκιζε όλα μου τ'ά κόκκαλα.

Στεκόμουν έτσι άναποφάσιτος επί πολλή ώρα. Στο τέλος όμως νίκησε το φιλότιμο. Θ'ά ξαναδοκιμάσω άλλη μία φορά, είπα μέσα μου, κι'ότι γίνη άς γίνη.

— Καλά, τους άπάντησα, θ'ά παλαίσω.

"Ανεβήκαμε λοιπόν πάλι στην παλαίστρα και θρεθήκαμε άντίκρου ο ένας στον άλλον. Και τότε ξανάρχισε το ίδιο παιχνίδι: "Εγώ για να τον άποφύγω, άρχισα να τρέχω γύρω-γύρω στο ρίγκ και ο αντίπαλός μου άρχισε να με κυνηγά. Στο τέλος, από έδω με έχει από εκεί με έχει, κατάφερε να με στριμώξη πάλι σε μία γωνία.

— Τώρα, είπα μέσα μου, τετέλεσται! Αυτή τη φορά δεν γλυτώνω τον Θεό μπάρμπα νάχω!

Ούτε βραβείο συλλογιζόμουν πειά, ούτε τίποτε. Τέτοιος ήταν ο φόβος μου, που δεν έβλεπα μπροστά μου. Πάλι έβια στην άπελπισία μου, άσυναισθήτως, έκανα το ίδιο που είχα κάνει και την πρώτη φορά: Την ώρα που ο αντίπαλός μου έτοιμαζόταν να με άρπάξη, πρόλαβα εγώ και τον άρπαξα από τη μέση, και θάζοντας όλη μου τη δύναμι τον σήκωσα

ψηλά και τὸν ἐπέταξα κάτω.

“Ὅλο τὸ ἀμφιθέατρο ἐσειίστηκε ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα, γιατί ὅλοι ἐνόμισαν ὅτι αὐτὸ ἦταν κόλπο δικό μου, πού τὸ ἔκανα συστηματικά. Ὁ μόνος πού καταλάβαινε πόσο λίγο τὰ ἄξιζε, ἦμουν ἐγὼ ὁ ἴδιος.

“Ὅπωςδήποτε, τούτη τὴ φορά μὲ ἀνεκλήρυξαν ὀριστικά νικητὴ καὶ μοῦ ἔδωσαν τὸ πρῶτο βραβεῖο.

Τὴν ὥρα πού ἐπήγαινα στ’ ἀποδυτήρια συναντήθηκα μὲ τὸν ἀντίπαλό μου.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, μοῦ λέει. Εἶσαι δυνατός.

— “Ὁχι δά, τοῦ ἀπάντησα. Ἐσὺ εἶσαι δυνατός. Ἐγὼ ἔτυχε καὶ σ’ ἐνίκησα.

— “Ἀκουσε τί σοῦ λέω, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Εἶσαι δυνατός καὶ ἀργότερα θὰ γίνης πολὺ πιὸ δυνατός.

Περισσότερο ἀπὸ τὴ νίκη μου καὶ ἀπὸ τὸ βραβεῖο πού πῆρα μ’ ἐνεθάρρυναν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐπιδοθῶ πιὸ συστηματικά στὴν πάλη. Λίγον καιρὸ ἀργότερα ἔγινε ὁ μέγας παλαιστικός ἀγὼν γιὰ τὸ ἔπαθλον τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ ἀπεφάσισα νὰ λάβω μέρος. Ἐπάλαιψα στὴν κατηγορία τῶν ἐφήθων. Ἐνίκησα καὶ ἐπῆρα ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα βραβεῖα. Τότε κίολας ἐμπῆκε γιὰ πρώτη φορά τὸ δνομά μου στὴν πρώτη σελίδα τῶν ἐφημερίδων μὲ μεγάλα γράμματα καὶ τὸ καμάρι μου ἦταν ἀπερίγραπτο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐνόμιζα ὅτι τὰ ἤξερα ὅλα καὶ δὲν μοῦ ἔμενε πειὰ τίποτε νὰ μάθω. Ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα, κατάλαβα ὅτι τότε δὲν ἐγνώριζα πραγματικῶς τίποτε.

ΓΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΒΙΟΠΑΛΗΣ

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ζωὴ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ σκληρὴ γιὰ μένα. Δὲν ἦμουν πειὰ τόσο μικρός, ὥστε νὰ παίρνω ἀψήφιστα τίς δυσκολίες πού μοῦ παρουσιάζονταν, κι’ οὔτε μποροῦσα πειὰ νὰ ὑπηρετῶ στὰ διάφορα μαγαζιά γιὰ νὰ κουβαλῶ τὰ ψώνια ἢ νὰ κάνω διάφορες μικροδουλειές. Συστηματικὴ καὶ τακτικὴ ἐργασία δὲν κατῴρθωνα νὰ θρῶ εὐκόλα.

Ἐπειδὴ εἶχα καλὸ καὶ γυμνασμένο σῶμα, μὲ ἔπαιρναν τακτικά γιὰ μοντέλλο διάφοροι γλύπτες ἢ ζωγράφοι. Ἐκέρδιζα μερικά δολλάρια καὶ περνοῦσα ἕνα διάστημα. Ὑστερα καθόμουν ἐπὶ καιρὸ χωρὶς δουλειὰ μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ δὲν εἶχα καλὰ καλὰ οὔτε ψωμί νὰ φάω. Μόλις μοῦ παρουσιαζόταν μιὰ ἐργασία, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ἦταν, ἔτρεχα νὰ τὴν πάρω.

Ἀλλὰ δὲν ἔπαυα νὰ γυμνάζωμαι. Καὶ ὄχι μόνον δὲν ἔπαυα νὰ γυμνάζωμαι, ἀλλ’ ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης μου δυστυχίας ἔλαβα πάλι μέρος σὲ σοβαροὺς παλαιστικούς ἀγῶνες καὶ κατῴρθωσα νὰ κερδίσω τὰ ἔπαθλα τῶν ἡμιβαρέων καὶ τῶν βαρέων βαρῶν.

Ἐθλεπα ἐν τούτοις πὼς ἂν ἐξακολουθοῦσα νὰ μένω στὴν Καλλιφόρνια, θὰ πέθαινα τῆς πείνας, γιατί δουλειές δὲν ὑπῆρχαν καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω τίποτε. Ἀπεφάσισα λοιπὸν καὶ πῆγα στὶς Δυτικὲς Πολιτείες μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως θρῶ τίποτε καλύτερο.

Ὅπως ἀνέφερα καὶ πάρα πάνω, δὲν περιῴριζα τὴν ἐκγύμνασί μου μόνον στὴν πάλη, ἀλλὰ καὶ στὰ ἄλλα ἀθλητικὰ γυμνάσματα καὶ ἰδίως στὰ μονόζυγα, στὰ δίζυγα καὶ στοὺς ἀλτήρες. Μόλις λοιπὸν ἔφθασα στὶς Δυ-

τικὲς Πολιτείες, θρῆκα εὐθὺς δουλειὰ ὡς ἀκροβάτης σ’ ἕνα τσίρκο μαζὺ μὲ δυὸ-τρεις ἄλλους συναδέλφους μου, μὲ τοὺς ὁποίους ἔκαναμα μαζὺ τὰ νοῦμερά μας, δηλαδή διάφορα παιχνίδια ἀκροβασίας καὶ ἰσορροπίας, ἀπ’ αὐτὰ πού βλέπει κανεὶς τακτικά στὰ ἵπποδρόμια.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὼς ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲν ἦταν ἱκανοποιητικὴ, οὔτε πὼς ἦταν κοπιαστικώτερη ἀπὸ τίς ἄλλες. Ἀπεναντίας καὶ ἡ ἀμοιβὴ μας ἦταν καλὴ καὶ πολλές ὥρες δὲν ἐργαζόμαστε καὶ οὔτε ἦταν μιὰ ἐργασία χειρωνακτικὴ, σὰν τόσες ἄλλες πού εἶχα ὑποχρεωθῆ νὰ κάνω ὡς τότε. Ἀφήνω πού πάντα μᾶς προσελάμβαναν μὲ συμβόλαιο κι’ ἔτσι εἴμαστε ἐξησφαλισμένοι γιὰ ἕνα ὀρισμένο χρονικὸ διάστημα. Ἐμένα ὅμως δὲν μοῦ ἄρεσε πολὺ αὐτὴ ἡ ἐργασία, γιατί ἦταν πολὺ μονότονη: Ἀναγκαζόμαστε νὰ λαμβάνουμε μέρος σὲ δυὸ παραστάσεις κάθε μέρα καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνουμε πάντοτε τὰ ἴδια νοῦμερα.

Φυσικὰ ὅποτε εὗρισκα ἐργασία σὲ ἵπποδρόμιο δὲν τὴν περιφρονοῦσα, ἀλλὰ πάντοτε κύτταζα νὰ θρῶ τίποτε πού νὰ μοῦ ἀρέσει καλύτερα. Μακάρι ὅμως καὶ νὰ μποροῦσα νὰ ἔχω ἐξησφαλισμένη πάντοτε δουλειὰ, ἔστω καὶ σὲ ἵπποδρόμιο. Πολλὲς φορές ὅταν ἔληγε τὸ συμβόλαιό μου, περνοῦσαν μῆνες ὀλόκληροι προτοῦ νὰ μοῦ κάνουν νέα πρότασι ἀπὸ ἄλλο ἵπποδρόμιο.

Ἐτσι, πότε εἶχα δουλειὰ, πότε δὲν εἶχα, πότε ἔτρωγα καὶ πότε ἔμενα νηστικός. Πολλὲς φορές ἐργάσθηκα ὡς γεωργὸς στὶς μεγάλες φυτεῖες πού θρῖσκονται στὶς Δυτικὲς Πολιτείες, καθὼς καὶ στὶς «φάρμες», ὅπου τρέφουν ἀγελάδες ἢ γουρούνια ἢ διάφορα ἄλλα τέτοια ζῶα. Ἐκεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ μου εἶχα καὶ τροφὴ καὶ κατοικία καὶ μολονότι θρῖσκόμουν ἑκατοντάδες χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ κάθε κατοικημένο μέρος, μποροῦσα νὰ διατηρῶ τὴν φόρμα μου καὶ νὰ γυμνάζωμαι τακτικά, ὅποτε εἶχα ἐλεύθερη ὥρα, γιατί σ’ αὐτὰ τὰ μέρη, ὅλοι, καὶ αἱ χωρικοὶ ἀκόμη, εἶνε πολὺ φι-

λαθλοὶ καὶ οἱ περισσότεροὶ ἔχουν στὰ σπίτια τους ἐγκαταστάσεις γυμναστικῆς καὶ διάφορα σχετικὰ ὄργανα.

Πολλὲς φορές ὅμως ἦμουν ἀναγκασμένος νὰ κάνω καὶ πιὸ σκληρὴ δουλειὰ ἀκόμη, γιατί στὶς φυτεῖες δὲν προσελάμβαναν ἐκτάκτους ἐργάτες παρά μονάχα κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς. Ἐτσι ἀναγκάστηκα νὰ σπάζω πέτρες σὲ λατομεῖα, νὰ ἐργάζωμαι σὲ σιδηροδρομικὲς γραμμές.

Τὸ κακὸ ἦταν πού στὶς Πολιτείες αὐτὲς, στὸ Οὐέστ, πού λένε οἱ Ἀμερικανοὶ, δὲν ἦσαν ἐγκατεστημένοι παρά ἐλάχιστοι Ἕλληνες καὶ ἔτσι δὲν θρῖσκόμουν σὲ καυμιὰ ἐπικοινωνία μὲ συμπατριῶτες μου. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς πῶ πὼς αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς βιοπάλης μου μὲ ἠφέλησαν πολὺ. Γιατί αὐτὰ μοῦ ἔδωσαν τὴν πείρα τῆς ζωῆς καὶ τὴν σκληραγωγία, πού μὲ βοήθησε πολὺ κατόπιν στὴν ἐξέλιξί μου.

Μόνος στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου μελέτησα τὴ ζωὴ ἀπὸ τὴν καλὴ κι’ ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν ἀνάποδη.

Μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μου συνήθισα νὰ βασίζωμαι στὸν ἑαυτό μου καὶ μόνον καὶ σὲ κανέναν ἄλλον.

Ψῆθηκα στὴ ζωὴ, ἀπόχτησα τὸ ἀκαταδάμαστο θάρρος τοῦ ξενητευμένου, τοῦ ἀγωνιστοῦ πού θρῖσκειται ἐξοφνικὰ ὀλομόναχος μπρὸς στὸν ἀντίπαλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Μία ἐπιτυχεστάτη καὶ χαρακτηριστικὴ φωτογραφία τοῦ Τζίμ Λόντου.